

Farní zpravodaj

Blatná - Černívsko - Kadov - Sedlice - Záboří

Číslo 78

Podzim 2023

Co je za bránou nebeskou?

Tak se mě kdysi zeptala po mši svaté na Makové Hoře jistá zbožná žena, matka sedmi dětí. Zaskočilo mě to a nevěděl jsem, co na to hned odpovědět. Začal jsem mlčky vzpomínat na své pány profesory teologie, na to, co se tou branou vlastně myslí, ale také na sv. Pavla, který přeci psal, že ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidskou mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují. Mlčky jsem hleděl té ženě do očí, ona zase na mne a přitom s lišáckým úsměvem čekala na to, co ze mne vypadne. Dál už mě asi nechtěla trápit, tak si odpověděla sama: „No přeci hvězda jitřní, pater, vždyť jsme to teď zpívali v Loretánských litaních! Přečtěte si je někdy bez zpěvu a rozjímejte trochu nad tou krásnou modlitbou.“ Měla pravdu, je to tam.

Za bránou nebeskou už teď svítí pro každého, kdo skrze ni projde, hvězda jitřní, ale není tam jen ona. Za bránou nebeskou nemocní najdou uzdravení, hříšníci útočiště a zarmoucení útěchu. Co si přát víc?

P. Rudolf Hušek

Brandlův obraz Nejsvětější Trojice ze Lnář bude vystaven v Praze

Obraz Nejsvětější Trojice s Pannou Marií, sv. Augustinem, sv. Tomášem z Villanovy a sv. Zuzanou v bývalém klášterním a farním, dnes filiálním kostele téhož zasvěcení ve Lnářích od mistra české barokní malby Petra Jana Brandla z roku 1707 patří k nejvýznamnějším památkám v rámci farnosti Blatná i ostatních farností odtud spravovaných. Již potřetí ve své historii bude součástí výstavy děl tohoto umělce v Praze. Poprvé to bylo v roce 1938, podruhé roku 1969. Obraz byl pro daný účel zapůjčen Národní galerii, která při té příležitosti zajistí jeho restaurování. Na oltáři lnářského kostela jej dočasně nahradila velmi kvalitní fotoreprodukce. Originál bude spolu s dalšími Brandlovými obrazy k vidění od 20. 10. 2023 do 11. 2. 2024 ve Valdštejnské jízdárně na Malé Straně.

Vladimír Červenka

P. Roman Dvořák - Těší mne, když lidé vnímají Boží vedení

Když jsme se dozvěděli, že okrskový vikář P. Roman Dvořák ze Strakonice odchází, uvědomili jsme si, že vlastně nevíme, co je náplní práce vikáře a požádali jsme o rozhovor. Setkali jsme se začátkem července na strakonické faře a kromě vikariátu jsme se zeptali i na řadu dalších věcí.

Co to je vikariát?

Vikariát je správní jednotka církevní organizace. Dříve se používal (a na Moravě se stále používá) název děkanát, protože zahrnoval přibližně 10 farností. V naší diecézi vikariáty odpovídají přibližně okresu, vikář sídlí většinou v okresním městě.

Co vlastně dělá vikář?

Úlohou vikáře je vytvářet kontakt mezi biskupem a kněžími, od biskupa dostává úkoly, které předává, tedy hlavně koordinační práce. Také by měl povzbuzovat kolegy kněze ve vikariátu. Není jejich nadřízený, nadřízený je biskup a generální vikář diecéze, který má příslušné pravomoci. Slovo vikář znamená zástupce - generální vikář diecéze je zástupce biskupa, farní vikář (také se mu říká kaplan) je zástupce faráře.

Změnil se nějak vikariát za doby vaší působnosti?

Jsme malý vikariát, nepůsobí zde mnoho kněží, v podstatě jsou obsazena čtyři místa (Strakonice, Blatná, Vodňany, Volyně). Během osmi let, co jsem zde byl, proběhly ve všech farnostech personální změny. Nově jsme zavedli společnou vikariátní pouť pro dospělé a pro děti a nyní uvažujeme o pouti pro děti samostatně, jako to bylo dříve. Pozitivně se posunul vývoj poutního místa Lomec. Probíhají tam duchovní obnovy, buduje se zázemí.

Jak vidíte budoucnost církve u nás za několik desítek let?

Takto moc neuvažuji, nejsem vizionář ani tragický, ani nerealistický. Jsem optimista v tom smyslu, že nemám strach, že by církev nebyla, ale za desítky let věci jistě budou jinak. Nemůžeme přehlédnout realitu – všichni lidé ze Strakonice nebudou chodit do kostela. Stav církve bude odpovídat demografickému vývoji - vesnice se vylidňují, tam bude křesťanství slabší, ve městech v nějaké formě bude. Důležité je, abychom vnímali Boží vedení a zároveň brali v úvahu lidské možnosti, aby to za 20 let bylo dobré.

Jak přispět k tomu, aby se farnost stávala skutečnou rodinou?

Musí to chtít farníci – farář sám to nezařídí. Věřící se musí snažit, znát se navzájem, všimnat si druhých, vědět, co kdo potřebuje. Bůh se stal člověkem, i proto jsou lidské vztahy ve farnosti podstatné.

Jak můžeme pomoci přetíženým kněžím?

Když farnost funguje dobře lidsky, když například farníci vědí o tom, že paní Nováková potřebuje dovézt do kostela a někdo ji tam doveze, aby se o to farář nemusel starat.

Zajistit praktické věci - úklid, květiny, podělit se o práce, někdo přečte čtení, někdo aktivně zpívá a to pak pomůže i v duchovních věcech. Potěší také, když lidé přicházejí na různá setkání, nejen do kostela. Důležitá je i zpětná vazba - zúčastnit se a pak navrhnout změny k lepšímu. Ne už předem odmítat někam přijít.

Také je milé, když farníci mají přiměřený lidský zájem o kněze.

Změnily se nějak farnosti za doby vaší působnosti?

Když jsem přišel, měl jsem na starosti čtyři farnosti, nyní je jich osm. Znamená to také komunikovat s 50 obecními úřady od malých, kde je třeba jen 25 voličů, až po Strakonice, kde žije 23 000 lidí. V mnoha farnostech ubylo lidí. Objevily se ale i na vesnicích nové věci. V Katovicích i jinde život tepe, stojí to na farnících.

Když bude dobře žít centrální farnost, mají i ostatní kde načerpat. Když jsem do Strakonice nastoupil, připravil jsem dotazník, abych zjistil, co lidé vnímají jako důležité, co potřebují, chtějí. Tehdy byl aktuální prodej části hradu, někteří lidé byli proti, ale mnozí neměli návrh jak nemovitost využít.

Pokračujeme v adventních i postních obnovách, také pořádáme seminář k Duchu svatému. Vznikla nová společenství, nově probíhá každoročně kurz ALFA a poslední tři roky týdenní duchovní obnova SLOVO. Farnost nabízí široké portfolio možností nejen pro věřící – od „nízkoprahového“ opékání buřtů až po přímělné modlitby a duchovní doprovázení.

Co podle vás chybí nám křesťanům, abychom lépe oslovovali a neodrazovali hledající?

To kdybychom věděli, dostaneme Nobelovu cenu za evangelizaci. Nechybí víra ani modlitba, ale často chybí lidský přístup - vnímat, kde hledající člověk je, co vlastně hledá. Všimnout si nově příchozího do kostela, oslovit ho, pokud o to stojí, pozvat ho ke společnému hovoru. Nebát se přiměřeným způsobem říci, že Bůh nějak působí v mém životě a že i tobě může Ježíš pomoci.

Jak byste si představoval ideální farnost?

Společenství ideální po stránce lidské i křesťanské, kde se lidé vzájemně doprovázejí.

Jakou cestou jste se dostal k povolání kněze ?

Vyrůstal jsem ve Volyni, pokřtěn jsem byl jako dítě, ale do kostela jsme chodili jen příležitostně. Uvěřil jsem během studia na dopravní průmyslovce. Začal jsem hrát na varhany v Předslavicích, kam moje babička začala po smrti dědečka chodit do kostela. Pak mě pozvali do Volyně na společenství mládeže – víra se postupně posunula do roviny živého vztahu.

Při studiu na dopravní vysoké škole přišly myšlenky na kněžství. Modlil jsem se nad Písmem, hledal jsem a dospěl jsem k tomu, že Pán mne takto vyzývá, že to má pro mne smysl. Po druhém ročníku vysoké jsem se rozhodl, že na jeho povolání odpovím. Bylo pro mě těžké

přehoupnout se přes překážku, že jsem technicky zaměřený.

Nedovedl jsem si tehdy představit, že něco řeknu od ambonu. Mám s tím spojenou úsměvnou představu z té doby, že budu chodit na mše a budu si pamatovat, co kněží kážou, abych pak věděl, co mám říkat. V tomto ohledu vnímám velké působení svátosti biřmování.

Jak reagovala rodina?

Když se moje rozhodnutí provalilo, mamka začínala chodit do kostela, taťka nás tam dovezl a vydržel to, ale za věřícího se nepovažoval. Rodiče měli obavu, že jednou jako kněz zůstanu sám, ale na začátku jsme to ustáli a myslím, že kdybych po prvním ročníku ze semináře odešel, mrzelo by je to. Mám staršího bratra, který není věřící. Jednou měl nějaké potíže, tak jsem mu navrhl modlitbu, ale on mi řekl, že je mu trapné modlit se jenom, když má problémy. Kéž by takoví byli všichni křesťané.

Jak se stalo, že jste začal hrát na varhany?

V dětství jsem se učil hrát na harmoniku. Počátkem devadesátých let jsme si pořídili elektrické klávesy, tenkrát to byla docela veliká investice, a trochu jsem začal hrát. Z Předslavic se varhanice odstěhovala do Vimperka, postupně přestávala do Předslavic jezdit a jednou tam byly Vánoce bez doprovodu. Řekl

jsem si: "Ty koledy taky zahraji" a zašel jsem za paní varhanicí. Dala mi jednu píseň, abych si ji nacvičil a řekla, abych přijel příští týden, že budu hrát píseň a ona vše ostatní. Já jsem přijel, ale ona nepřišla. Co teď? O mši jsem nic nevěděl, tak jsem zašel za knězem a řekl jsem, že píseň zahraji, ale musí mi vždy říci, kdy mám začít hrát. Pak jsem studoval kancionál, abych věděl co a jak.

Jací lidé vás nejvíce v životě ovlivnili a nasměrovali?

Nejvíce samozřejmě Ježíš. Jinak mám spíše mozaiku mnoha lidí od pozitivních až po negativní příklady. P. Jan Löffelmann mi otevřel oči pro živý vztah s Bohem. Nechci nikoho jmenovat, abych někoho nevynechal. Obdivuji papeže Františka – například já si říkám, jak nemám čas např. jít do domova důchodců a on si ten čas najde. Osobně vnímám Boží působení skrze druhé lidi – stejně jako skrze Bibli.

Co vás v oblasti pastorace těší a naopak trápí?

Těší mne, když lidé vnímají Boží vedení a jsou ochotní se jím řídit. Trápí mne netečnost lidí, když neděláme nic pro to, abychom byli svědky naděje, kterou nám dává Pán.

Kde a jak rád odpočíváte?

Rád vypnu od organizačních věcí, přečtu si knížku, jsem v přírodě. Rodiče mají les, a tak občas trávím volný čas prací v lese, i když je to fyzicky namáhavé. Každý týden mám volný den, což pro mne znamená hlavně nebrat telefony. To vyžaduje velkou disciplínu nejen od farníků, ale i ode mne. V létě jezdím na dovolenou s kněžími do Alp. Dříve jsem během dovolené jezdíval více na návštěvy, ale nyní vyhledávám spíše klid, četbu, modlitbu. Den volna v týdnu i delší čas dovolené během roku jsou velmi důležité proti vyhoření.

V jaké oblasti byste chtěl v budoucnu působit?

Chtěl bych se vrátit do farní pastorače. Jdu na tři roky do Říma studovat kanonické právo. Někteří tento obor nemají v oblibě, ale já v něm vidím praktické využití pro člověka, systém, který vytváří rámec pro život. Právo ovlivňuje všechny oblasti života církve. Sice jsem biskupovi navrhoval i jiné obory, ale rozumím, proč chce, abych se věnoval kanonickému právu. Obdivuji kolegy, kteří se věnují právním záležitostem při pastoračním vytížení. To si během let ve Strakonických téměř nedokážu představit. Během studia, o prázdninách apod., budu vypomáhat ve farnosti Velešín, kde je farářem P. Rafael Kaca, který má kromě farností na starosti mládež v diecézi.

Rozhovor připravila redakční rada

Neděle 17. září na blatenské faře

Setkání SMM pro děti

Po společné mši svaté jsme se, jako vždy, přesunuli s organizátory a sestrou Veronikou na faru. Nejdříve jsme se seznámili s novými účastníky a sdíleli zážitky z prázdnin. Hráli jsme hru „Kdo jsem?“, což bylo o tom, že se přilepí někomu lísteček se jménem známé osoby na čelo. Ten se pak ptal, aby to uhodl a my jsme odpovídali ANO/NE. Pak jsme si chvíli povídali a posilnili se občerstvením. Venku bylo dobré počasí, takže jsme hráli i nějaké míčové hry. Setkání jsme zakončili jedním desátkem růžence.

Podzimní opékání

Září je letos opravdu ještě napůl letním měsícem, sluneční paprsky vyhřívají naše zahrady až do pozdního odpoledne, krása. Není divu, že se setkání na farní zahradě vydařilo. Podařilo se zastavit (čas) a v zářijovém kalupu si ještě oklepat boty na prázdninové rohožce.

Po příchodu na farní zahradu jsem uviděla „radu starších“, jak sedí vyrovnaně kolem ohně a organizovaně si povídají o radostech a nápadech, co přinesly prázdninové dny. Jednotlivci se vystřídali u ohně, aby si splnili to, co bylo "podmínkou setkání" – opéct si buřtu 😊. Po této milé povinnosti se několik žen postaralo o zábavu pro nás děti, zatímco se dospělí začali bavit neorganizovaně. Hráli jsme několik her na seznámení, na zahřátí, několik, které nás všechny ohromně bavily, ty u kterých jsme si dokonce zaspívali a i když nás bylo na nějaké hry málo, schovávaná to zachránila, protože ta se dá hrát vždycky 😊. U dohovávacího ohně se improvizovaně sešla i předem neohlášená redakční porada, takže se spojilo příjemné s užitečným, což je podle mě skvělá kombinace.

Děkuji dětem i dospělým za pěkné odpoledne a přeji krásné podzimní dny.

Marta a Klára Šmrhovy

Na následujících stránkách zpravodaje jsou vzpomínky na nedávno minulé letní dny. O některé zážitky se jejich autoři podělili s ostatními při výše popsáném setkání na farní zahradě.

redakce

Naše děti nežijí tak, jak jsme si představovali

V sobotu 2. září jsme se zúčastnili setkání na Lomci. Hostem byl karmelitán Pavel Pola, farář od Pražského Jezulátka. Vzhledem k názvu (viz titulek článku), jsme mohli očekávat návod na lepší výchovu dětí. Ale bylo to spíše zamyšlení. Bratr Pavel nám nabídl promyšlení tří otázek:

Je to špatně nebo dobře, jak naše děti žijí?

Proč je přijmout jinakost tak těžké?

Co s tím můžeme dělat?

Uvádím několik postřehů z přednášky. Děti žijí jinak. Bůh přijímá život dětí takový jaký je, i když nežijí podle našich představ. Je na nás, abychom přijali odlišnost dětí. Jejich život pro nás může být inspirací k prohloubení našeho vztahu k Bohu.

Rodiče často vnímají jako selhání, že nedokázali předat dětem víru. Víru vlastně nemůžeme předat, můžeme předávat hodnoty víry. Bratr Pavel připodobnil víru k rostlince: zaseje se semeno, opečovává se a roste. Každý člověk je originál, a tak i hledání vztahu k Bohu je různé.

O děti se máme starat, pomáhat jim, ale nemít o ně starost nebo dokonce strach, protože naše starosti máme svěřit Bohu. Strach nás omezuje až paralyzuje. Důležité je dětem žehnat (žehnání znamená dobrořečení), hledat na nich to dobré, chválit je za to a povzbuzovat, neboť u každého můžeme najít něco dobrého. To ale neznamená, že musíme se vším v jejich životě souhlasit. Bůh nás každého miluje, takže i život našich dětí je v očích Božích dobrý.

Záznam přednášky: <https://www.youtube.com/watch?v=KhNPeKykWk8>.

Ludmila Jirsová

80 let od úmrtí Msgr. Jana Pavla Hille

Ve středu před sv. Václavem uplynulo přesně osmdesát let od chvíle, kdy opustil pozemský svět významný duchovní, ale též důležitá kulturní a veřejně činná osobnost Blatenska – Jan Pavel Hille. Narodil se 4. 4. 1861 v Písku, na kněze byl vysvěcen 20. 7. 1884 v Českých Budějovicích. Kněžskou službu konal po celý život v našem regionu, nejprve jako kaplan a pak farář v Kadově (1884–1910), děkan v Kasejovicích (1910–1924), a nakonec jako děkan v Blatné (1924–1943). Po mnoho let zastával též úřad okrskového vikáře blatenského vikariátu. Za četné zásluhy v církevní správě obdržel několik vyznamenání a čestných hodností, mimo jiné i tajného papežského komoří s titulem monsignora (Msgr.). Zemřel 27. 9. 1943 v Blatné a odpočívá na místním „starém“ hřbitově.

Vynikl coby zapálený historik, znalec místopisu a pečlivý kronikář, čímž významně přispěl k poznání a uchování dějin Blatenska. Jako jeden z prvních soukromých fotografů v našem kraji zachytil jeho pamětihodnosti, osobnosti a zajímavé události na přelomu 19. a 20. století. Věnoval se památkové péči, organizoval kulturní a vzdělávací akce, zakládal a spoluzakládal spolky, podílel se na činnosti Okresního muzea v Blatné, úzce spolupracoval s dalšími podobně

zaměřenými osobnostmi v regionu i mimo něj. Neopomíjel přitom své povinnosti kněze a správce církevních budov a majetku, a to i v složitých podmínkách nábožensko-společenského pnutí vyvolaného vznikem Církve československé, které zažil během působení v Kasejovicích. Právě toto město, stejně jako již dříve obec Kadov, ale nakonec Hillový mnohostranné zásluhy ocenilo čestným občanstvím. Doufejme, že se tak stane i v Blatné.

Osobnost, činnost, význam a odkaz Msgr. Jana Pavla Hille byly během roku vícekrát a vícero způsoby připomenuty, zejména na jeho někdejších působištích. V Kadově se tak stalo prostřednictvím výstavy Hillových fotografií Kadovska v budově bývalé školy a pietním aktem u hrobu jeho rodičů na kadovském hřbitově. V Kasejovicích za něj byla o titulárním svátku sv. Jakuba Staršího odsloužena mše svatá a vykonána krátká pobožnost. V Blatné byla Msgr. Hillemu instalována v předsíni děkanského kostela pamětní deska a o slavnosti sv. Václava 28. 9. požehnána, jeho život a činnost pak byly připomenuty formou výstavy fotografií v kostele. Duchovní správa dále zajistila renovaci krycí desky Hillova hrobu na „starém“ hřbitově a doplnění chybějícího štítku s evidenčním číselným označením. Na webu Římskokatolické farnosti Blatná je v sekci „Historie“ po celý rok zveřejněna prezentace a video věnované J. P. Hillemu. Kromě toho ještě farnost vydala k výročí tištěný biografický prospekt a v neposlední řadě byl osobnosti Msgr. Hille věnován též příspěvek v zářijovém čísle diecézního magazínu „Setkání“. Do propagace Hillový osobnosti se vedle Římskokatolické farnosti Blatná zapojily i další subjekty jako Kulturní plantáž Blatná, město Kasejovice, obec Lnáře a obec Mladý Smolivec.

Vladimír Červenka

Za Matkou Rosou do Rajhradu

Brzy ráno 9. září jsme odjeli autobusem s farníky z Radobytců u Mirotic do Rajhradu. Byli jsme pozváni do kláštera Kongregace Sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova na slavnostní uzavření diecézní fáze kanonizačního řízení služebnice Boží Matky Rosy Vůjtěchové.

Zakladatelka řádu Matka Rosa, vlastním jménem Barbora Vůjtěchová, se narodila v malé vesničce Obora u Radobytec. Byla pokřtěna v kostele sv. Ondřeje v Radobytcích, stejně jako já o řadu let později. Ráda tam chodila na mši svatou

a také na poutě na Křesovec. Při cestě do školy se modlila u kříže. Již v dětství se v ní vytvořil důvěrný vztah k Bohu, který pak určoval celý její život.

Klášter Rajhradě byl v roce 1945 velmi poškozen ruským bombardováním, sestry se devět dní ukrývaly ve sklepení. Matka Rosa nabídla svůj život Bohu za záchranu ostatních sester. Zemřela 5. září 1945, ostatní sestry pohnuté období přežily bez úhony.

Po zásahu komunistů proti řádům v roce 1950 byl klášter využíván armádou do roku 1991 a jeho stav zanedbáván. Dnes je klášter opraven, sestry pečují o nemocné v Hospici sv. Josefa, v domově pro seniory – Domovu Matky Rosy, a v nemocnici v Brně. Navštěvují také nemocné a staré po domech a roznášejí nemocným svatě přijímání a především se modlí.

Navštívili jsme hrob Matky Rosy, položili kytici k uctění její památky. Sestry ze Slovenska zde zazpívaly a modlily se. V 11 hodin byla v klášterním kostele sloužena slavnostní mše svatá. Po společném obědě jsme si mohli prohlédnout klášter i zahrady. V cele Matky Rosy je postel, na které zemřela, obrázky kostela v Radobytcích a také socha sedícího Ježíše v životní velikosti. Odpoledne začal obřad uzavření diecézní fáze kanonizačního řízení služebnice Boží Matky Rosy Vůjtěchové. Při něm bylo 4000 stran dokumentů o životě a heroických ctnostech Matky Rosy zapečetěno a následně budou odeslány do Říma.

Cítili jsme radost, hrdost a dojetí, že se můžeme účastnit tohoto slavnostního okamžiku.

V neděli 8. října v 15 hodin se uskuteční na faře v Radobytcích setkání, kde se se zájemci podělíme o zážitky z naší cesty do Rajhradu. A také si připomeneme každoroční pěší pouť na památku Matky Rosy z jejího rodiště na Křesovec.

Milena Břicháčková

Tři osobnosti spojené s Veselím nad Lužnicí

V srpnu jsme s manželkou navštívili Veselí nad Lužnicí. Chtěl bych ve stručnosti zmínit tři osobnosti spojené s tímto městem, resp. děkanským kostelem Povýšení svatého kříže.

V letech 1997 až 2015 byl děkanem P. Vlastimil Kročil, nyní českobudějovický biskup. V letech 2011-2013 za jeho působení proběhla rekonstrukce kostela, fary a okolí. Doporučuji navštívit osobně nebo vyhledat fotky na stránkách farnosti.

Druhou osobností je P. Stanislav Sasina, který byl veselským děkanem v letech 1991-1995. Narodil se v roce 1920 v Předbořicích u Milevska, odkud pocházím. Studoval v Římě, v roce 1945 byl vysvěcen na kněze a vrátil se do Čech. Byl kaplanem v Písku, pak farářem v Trhových Svinech a pak v Benešově nad Černou. Jeho oblíbenost u místních obyvatel a jeho nekompromisní názory a postoje byly trnem v oku českobudějovickým komunistům. Byl varován poštovním doručovatelem, že se chystá jeho zatčení a uvěznění, proto koncem října 1952 uprchl přes hranice do Rakouska a dostal se do Říma. V roce 1953 měl odjet na misie do jižní Ameriky, ovšem dozvěděl se, že jeho matka onemocněla tuberkulózou. Rozhodl se, že sežene léky, dopraví je matce, rozloučí se s rodiči a vrátí se zpět do Říma.

Dostat se do Čech tehdy znamenalo opatřit si falešné doklady a prostříhat se dráty na hranicích. To se mu podařilo, ještě zbývalo překonat přes sto km ze Šumavy do rodné vsi na hranicích středočeského kraje. Hledal člověka, který by jej převezl na motorce. Byl však vyzrazen, zatčen ve svém úkrytu a odsouzen na 22 let těžkého vězení coby vatikánský špión. V 60. letech probíhaly amnestie, ale P. Sasina byl podmíněně propuštěn až v roce 1967, Stb jej nadále sledovala a vyslýchala. Přes všechny životní útrapy zůstal, jak si vzpomínám, laskavým a veselým člověkem. Zemřel v roce 2001 a je pohřben v rodné vesnici.

Třetí osobností je P. Antonín Komrska. Narodil se roku 1890 v Hlupíně č. p. 34. Byl děkanem ve Veselí od roku 1934 do roku 1960, kdy odešel do penze, dále sloužil jako výpomocný duchovní. Zemřel v roce 1967 a je pohřben na hřbitově ve Veselí. Navštívili jsme jeho hrob s úmyslem pomodlit se za naši obec a nová kněžská povolání.

Petr Břicháček

K moři jsem nejel

Zeptal jsem se kolegy, který byl u moře, jaké to bylo. Odpověděl: "Je to stejný jako u našeho rybníka, akorát nevidíš na druhé břeh." Tak jsem se rozhodl, že moře vidět nemusím.

Eduard Prexl

Hory v tichu

Mám ráda přírodu a hory. Nejradyji se modlím v přírodě. Proto mě zaujala nabídka týdenního kontemplativního pobytu na šumavské chatě. Jako hlavní doprovázející byl Elva Frauz – jáhen z plzeňské diecéze. Na začátku pobytu jsme se krátce představili, a pak už jsme se ponořili do ticha. Lidský hlas jsme mohli zaslechnout jen při každodenních krátkých promluvách. Den jsme zahajovali hodinovou kontemplací. Po snídani vzal každý ze společných zásob něco do baťohu a vyrazili jsme do přírody. Když nastal čas oběda, zalovili jsme v zavazadlech, vyndali chleba, sýry a paštiku. Po návratu domů a teplé večeři následovala jedna a půlhodinová kontemplace. Měla jsem trochu obavy, jak to zvládnu, ale vše se ve mně tak zklidnilo a zpomalilo, že mě mlčení ani delší kontemplace žádné obtíže nečinily. Tento nevšední zážitek byl pro mě velkým odpočinkem.

Pokud byste se o těchto kurzech chtěli dozvědět víc, vyhledejte si stránky www.horyvtichu.com.

Renáta Turková

Sledujte televizi NOE!

Již téměř 20 let působí u nás jediná křesťanská televizní stanice NOE. Žije jen z dobrovolných příspěvků. Aby ušetřila na poštovním, vybrala si u svých diváků v každém městě či větší obci distributora, jemuž hromadně zasílá zpravodaje i jiné písemnosti a on je roznáší adresátům. Tak jsem se k této službě dostal i já. Program televize NOE je podle mého názoru velmi bohatý a hodnotný. Přenosy bohoslužeb, adorací, přednášky, zpravodajství z papežových cest, pořady pro děti a mládež a jiné. Zaměstnanci této televize pracují s velkým osobním nasazením. V současné době se na nás televize obrátila se žádostí, abychom se ve svém okolí snažili získat další diváky a příznivce. Zájemci mohou zaslat na adresu televize NOE, Kostelní náměstí 2, 702 00 Ostrava své kontaktní údaje (jméno a příjmení, celá adresa, datum narození, telefon, případně mail). V krátké době obdrží složenku na zasílání příspěvků, které jsou zcela dobrovolné a v libovolné výši a jsou jediným příjmem televize NOE. Takto přihlášení zájemci obdrží třikrát ročně zpravodaj, buď poštou nebo ho doručím osobně. Každý pátek ve 12 hodin je v kapli televize NOE sloužena mše svatá za příznivce a podporovatele. V den svých narozenin nezapomeňte sledovat TV NOE v 11.40 a večer v 19.45, kdy vám k narozeninám popřejí a zahrají. My, kdo máme zájem, aby tato televize mohla vysílat, vítáme každého dalšího příznivce.

Kontakty na TV NOE: telefon 595 177 301, mail: klub@tvnoe.cz, číslo účtu 6100000961/8040.

Václav Ladman

Oznámení

Sedlice - Každý čtvrtek v 17 hodin bude v kostele modlitba růžence.

Sedlice - V sobotu 7. října v 10 hodin proběhne na hřbitově vzpomínkový akt k 74. výročí úmrtí kněze Matěje Kolářika.

Drahenický Málkov - V neděli 8. října v 15 hodin mše sv. v kapli Panny Marie Karmelské.

Radobytce - V neděli 8. října v 15 hodin se uskuteční na faře v Radobytcích setkání s promítáním fotografií ze slavnostního uzavření diecézní fáze kanonizačního řízení služebnice Boží Matky Rosy Vůjtěchové v Rajhradě.

Blatná - Ve čtvrtek 19. října v 18.45 hodin (po mši sv.) bude na faře promítnut film "Dva papežové" inspirovaný skutečnými událostmi z doby konce pontifikátu Benedikta XVI. a nástupu papeže Františka.

Hlupín - V neděli 22. října v 15 hodin mše sv.

Pole - V sobotu 11. listopadu v 16 hodin mše sv. v kapli sv. Martina. Je možné si přinést k požehnání svatomartinské víno. V Kadově mše sv. v tento den nebude.

Blatná - V pátek 17. listopadu při mši sv. v 10 hodin se bude udělovat pomazání nemocných. Od 9 hodin příležitost ke svaté zpovědi.

Blatná - V neděli 19. listopadu po mši sv. bude na faře další setkání se sestrou Veronikou pro děti - poučení, legrace, hry.

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Dušičky)

28. října (sobota) **Kadov** v 17 hodin pobožnost na hřbitově, mše sv. v 18 hodin.

29. října (neděle) **Černívsko** v 15 hodin mše sv. s pobožností za zemřelé.

30. října (pondělí) **Kocelovice** v 16 hodin mše sv. s pobožností za zemřelé.

1. listopadu (středa) **Lnáře** v 16 hodin pobožnost na hřbitově.

2. listopadu (čtvrtek) **Paštiky** v 10 hodin mše sv. s pobožností za zemřelé.

2. listopadu (čtvrtek) **Blatná** ve 14 hodin pobožnost na starém a následně na novém hřbitově, mše sv. v 18 hodin.

2. listopadu (čtvrtek) **Sedlice** v 16.30 hodin mše sv., po ní pobožnost za zemřelé.

6. listopadu (pondělí) **Bezděkov** v 16 hodin mše sv. s pobožností za zemřelé.

5. listopadu (neděle) **Záboří** v 11.30 hodin mše sv. s pobožností za zemřelé.

Vydává pro vnitřní potřebu: Římskokatolická farnost Blatná, Na Příkopech 1, 388 01 Blatná.

Příspěvky zasílejte mailem na adresu: farni-zpravodaj@seznam.cz nebo poštou na adresu farnosti, můžete nám i zavolat - 731 402 142. Náklady na vytištění tohoto čísla jsou 18 Kč.